

Ինքնեցապարտութիւնը այն միջոցներից մէկն է, որը ցույց է տալիս մի անհատի, շնորհաբար և ինքնուրուշ անտուրիզի արգալանման ատտիճանը։ Երբան էր անոտա կամ մի ժողովուրդ աւելի արգալան է, հոյնաբան և աւելի ընթերցասէր է, իրական գաղափարներ և ընթերցապարտութիւնը երբեք սերտ կապ ունեն միմեանց չես, որ մէկ տառաց միւսի գոյութիւնն ունենալ կարող է։ Այս անտերիզի ճանադարտութիւնը շատ պարզ կառուում է և զինադարտի աշակերտների վերաբերութեամբ։ Այն զինադարտական աշակերտը, որ մի տարի անցել է միայն զինադարտի մէջ անհամապատասխանութիւն ուսանելով, այլ ընթերցապարտութիւն չէ պարագել վաստանաւոր կերպիւ, որն է միտա մի և շոյն նշը գաղափարների տեր արքայ, ինչպէս են իր մտուրներ, կամ անտերիզի, որոնք ոչ ընթերցապարտութեան և ոչ զինադարտի հոտ են աւելի։ Կասեմանք այժմ յոյժաւաբանութեան հոտն աւելի։ Կասեմանք այժմ յոյժաւաբանութեան հոտն աւելի։ Կասեմանք այժմ յոյժաւաբանութեան հոտն աւելի։ Կասեմանք այժմ յոյժաւաբանութեան հոտն աւելի։